

Sygn. akt: XU-489/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 13 sierpnia 2013r. we W.

sprawy z odwołania **H. S.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

z dnia 30 czerwca 2012r. znak: (...). (...)

w sprawie **H. S.**

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w województwie (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

Sygn. akt X U 489/12

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni, H. S., wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 30 czerwca 2012 r., znak (...). (...), uchylającego orzeczenie organu I instancji w części dotyczącej ustaleń zawartych w punktach II oraz 1) w pozostałej części utrzymującego w mocy orzeczenie organu I instancji i domagała się jej zmiany poprzez zaliczenie jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, symbol 05 - R.

W uzasadnieniu odwołania, wnioskodawczyni podniosła, iż po wypadku nogi prawej stan jej zdrowia znacznie się pogorszył i obecnie ubiega się o odszkodowanie od byłego pracodawcy, a warunkiem jego otrzymania jest ustalenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności o symbolu 05 – R.

*

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy – Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., wniósł o jego oddalenie, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego uwzględnienia.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, iż skład orzekający stwierdził, że werdykt organu I instancji jest zgodny w części dotyczącej stopnia niepełnosprawności wnioskodawczyni z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa. Wobec tego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie odnoszące się do lekkiego stopnia niepełnosprawności

W myśl definicji ustawowej dla ustalenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym niezbędne jest stwierdzenie u danej osoby naruszenia sprawności organizmu oraz 1) niezdolności do pracy lub zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej, albo 2) konieczności czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

W toku postępowania wyjaśniającego organ II instancji ustalił, iż naruszenie sprawności organizmu nie powoduje niezdolności do pracy lub zdolności do jej wykonywania jedynie w warunkach chronionych. Wnioskodawczyni jest osobą zdolną do wykonywania pracy lekkiej, spokojnej. Nie wymaga również czasowej lub częściowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Występuje jedynie ograniczenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu ze zdolnością, jaką posiadają osoby o pełnej sprawności fizycznej i psychicznej, co jest charakterystyczne u osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim. Stwierdzone u wnioskodawczyni schorzenia nieznacznie ograniczają sprawność jej organizmu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni H. S. ma 53 lat, wykształcenie średnie ekonomiczne, ostatnio zatrudniona na stanowisku pracownika gospodarczego, aktualnie nigdzie nie pracuje.

Orzeczeniem z dnia 01 marca 2012 r., (...) d/s Orzekania o Niepełnosprawności we W., wnioskodawczyni została zaliczona do osób lekkiego stopnia niepełnosprawności, z symbolem niepełnosprawności 03 – L, orzeczenie zostało wydane do 31 marca 2014r., niepełnosprawności istnieje od października 2004r., natomiast ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od grudnia 2009r.

W dniu 16 marca 2012 r. wnioskodawczyni złożyła odwołanie od orzeczenia organu I instancji.

Po rozpatrzeniu odwołania, Wojewódzki Zespół d/s Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., orzeczeniem z dnia 30 czerwca 2012 r., uchylił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej ustaleń zawartych w punktach: II symbol przyczyny niepełnosprawności – 03 - L oraz w pkt 1 dotyczącym odpowiedniego zatrudnienia i orzekł odpowiednio w punktach: II symbol przyczyny niepełnosprawności – 10-N, 03-L, 06-E; oraz w pkt 1) praca lekka, bezpieczna i jak dla osoby słabosłyszącej.

Dowód: dokumentacja w aktach (...).

Postanowieniem z 12 września 2012r. Sąd na zasadzie art.468 § 1 i § 2 pkt 4 i § 4 kpc podjął czynności wyjaśniające przez zasięgnięcie opinii biegłego sądowego chirurga ortopedy, neurologa i otolaryngologa na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczyni H. S. może zostać zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w rozumieniu art. 3 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – Dz.U.123, poz.776 oraz § 3 pkt 2 rozp. (...) z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności – Dz.U.139, poz.1328.

W wydanej w dniu 03 października 2012r. opinii biegły sądowy z zakresu otolaryngologii rozpoznał u wnioskodawczyni min. przewlekłe zapalenie ucha środkowego lewego z całkowitą jego głuchotą, stan po kilkakrotnych operacjach ucha, prawostronny niedosłuch w stopniu umiarkowanym.

Na podstawie dokonanych badań wnioskodawczyni i wnikliwej analizie dokumentacji zawartej w aktach sprawy i dostarczonej w dniu badania biegły wydał opinię, iż wnioskodawczyni nie może zostać zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Dowód: opinia biegłego sądowego z dnia 03.10.2012 r. k. 7-10.

W wydanej w dniu 14 stycznia 2013r. opinii biegły sądowy z zakresu chirurgii ortopedii i neurologii, rozpoznał u wnioskodawczyni min. stan po urazie kolana prawego z uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego, leczone operacyjnie w 210r, niewielkie uszkodzenie nerwu strzałkowego prawego. Na podstawie analizy dokumentacji

lekarskiej i osobistego badania biegli wydali opinię, że powódka nie może zostać uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Dowód: opinia biegłych sądowych z 14.01.2013 r. k. 23- 24 as.

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2013 r. wnioskodawczynie oświadczyła, iż nie zgadza się z treścią opinii biegłych sądowych chirurga ortopedy i neurologa, gdyż jej zdaniem stan zdrowia uzasadnia lekki stopień niepełnosprawności o symbolu 05-R.

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2013r. Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego chirurga ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczynie z przyczyn ortopedycznych jest osobą niepełnosprawną i w jakim stopniu, jeżeli tak to czy można przyjąć symbol 05- R.

W wydanej w dniu 27 maja 2013r. opinii biegły sądowy chirurg ortopeda i neurolog uznali, że z punktu widzenia ortopedycznego wnioskodawczynie nie jest osoba niepełnosprawna. Zdaniem biegłych w badaniu wnioskodawczynie stwierdza się zachowaną funkcję stawu kolanowego z dobrą jego stabilnością, leczenie operacyjne kolana prawego przyniosło dobry efekt.

Dowód: opinia biegłych sądowych z dnia 27.05.2013r. – k. 37 – 38 as.

Z wydaną w sprawie opinią wnioskodawczynie nie zgodziła się, ale nie wniosła do niej zastrzeżeń merytorycznych.

Strona pozwana nie złożyła zastrzeżeń do opinii biegłych sądowych (**bezsporne**).

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne, Sąd zważył co następuje:

Odwołanie jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, a w szczególności z akt (...) i znajdującej się tam dokumentacji medycznej oraz z opinii biegłych sądowych, Sąd nie znalazł podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Zaskarżonym orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 01 marca 2012 r. wnioskodawczynie została zaliczona do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie to zostało podtrzymane w dniu 30 czerwca 2012r. w części dot. stopnia niepełnosprawności przez Wojewódzki zespół do spraw Orzekania o Niepełnosprawności.

Zgodnie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tj. Dz. U. z 2010 r., nr 214, poz. 1407 ze zm.), do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast w myśl z ust. 3 w/w artykułu, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaka wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

W opinii biegłych sądowych wszystkich specjalności, brak jest podstaw do zaliczenia wnioskodawczyni do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentacji leczniczej ubezpieczonej przedłożonej przez organ rentowy, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności.

Ponadto, Sąd uznał za wiarygodne, opinie sporządzone w toku niniejszego postępowania przez biegłych sądowych. W ocenie Sądu, wydane w sprawie opinie biegłych sądowych są rzetelne, oparte na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i badaniu wnioskodawczyni i Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, iż jest ona niepełnosprawna w stopniu lekkim, zatem orzeczenie organu rentowego było zasadne.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienia, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawczyni schorzenia i stopień ich nasilenia po przeprowadzonym leczeniu. Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opinią, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem. Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłego, jak i jego rzetelności przy wydaniu opinii. Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto tutaj przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Mianowicie, Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiście pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Organ rentowy nie złożył zastrzeżeń do przedstawionych przez biegłych opinii, natomiast wnioskodawczyni na rozprawie w dniu 22 lutego 2013r. wniosła zastrzeżenia, które Sąd uwzględnił i w tym przedmiocie została wydana ponowna opinia biegłych sądowych chirurga ortopedy i neurologa. Dalsze niezadowolenie wnioskodawczyni z wydanej w sprawie opinii nie może być podstawą do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego kolejnego zastosowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.